

Tako v Šentjoštu

V nedeljo, 19. 1. so nam domači otroci popestrili popoldne z igrico »Pred nebeškimi vrati.« To prirsčno božično igro je napisal pred 60. leti g. pater Krizastom. Pred vojno so to igrico že večkrat igrali. Sedem pastirkov, deset angelčkov in Jezušček, so nam doživeto predstavili, da Jezus ne želi naših zunanjih darov. Ko so pastirčki: Matej, Marko, Jure, Luka, Benedikt, Igor in Andrej ugotovili, da so njihovi koški nenadoma ostali prazni (parklji so darila zamenjali za seno), jih je Jezušček, njihov vrstnik Andraž, belo oblečen, potolažil, da ne rabi daril, ampak pričakuje le njihovo čisto srce.

Božično atmosfero so pričarali angelčki: Sara S., Sara O., Erika, Nina, Tina, Darja, Tatjana, Estera, Katarina in Irena. Slednji dve je treba pohvaliti, ker sta kar nekajkrat prišli peš na vaje iz štiri kilometre oddaljenega Smrečja. Do končne realizacije je igrico pripeljal Lojze Oblak, ki se je otrokom nesebično razdaljal. Pokazal je izreden posluš za otroke. Pomagali sta mu Valči Žakelj in Ivanka Kavčič. Večina otrok je prvič igrala in ko so zaslišali hvaležno ploskanje iz skoraj polne dvorane, so bili presrečni in tudi zelo ponosni nase.

V nadaljevanju je bil »Pokaži, kaj znaš«. Poleg že nastopajočih so se imeli kaj pokazati trije otroci iz Butanjeve: Boštjan, Petra in Tamara in pa čarovnik David. Za pokaži, kaj znaš se je trudila Marta Kavčič, učiteljica na OŠ Šentjošt.

Vse skupaj je povezovala in napovedovala Špela Grdadolnik. V Šentjoštu se trudimo vzbuditi interes že pri najmlajših za najrazličnejšo ustvarjalnost v Prosvetnem domu. Preveč truda je bilo vložnega, preveč žrtev potrebnih, da imamo Kulturni dom. Vsi smo si edini – ne ne sme samevati. Saj zato je bil grajen, da se v njem odvija življenje.

Tudi odrasla igra se bo kmalu rodila. Naslov nosi: »Za pravdo in srce.« Odgovoren za njo je Marko Kavčič. Pri nas v Šentjoštu je zopet lepo, kot je bilo v nepozabnih starih časih.

IVANKA KAVČIČ

IZ HORJULSKE DOLINE

Korena vse bolj privlačna za izletnike

Toliko izletnikov in planincev, kot jih hodi v zadnjem času na Koreno nad Horjulom, jih najbrž ni hodilo še nikdar. Le da se zdaj Horjulčanom in drugim okoličanom vse čedeje pridružujejo tudi izletniki od drugod, predvsem iz Ljubljane, ki jih je primamila mični hrib nad Horjulom.

Prav tu pa so nastale težave: tuji prišleki, ki v Horjulu zastavijo pot, se zaman ozirajo po smerokazih in planinskih markacijah, ki bi jih varno pripeljali na Koreno. Kažipot je le za glavno cesto proti Koreni in Samotorici, druga, planinsko veliko privlačnejša pot in steza pa sta brez vsakih oznak. Tujci, vsaj mnogi izmed njih, si največkrat priskrbijo potrebne napotke kar po hišah ob zadnjem horjulskem razpotju, toda to ni ravno najboljša rešitev. V sosednjem Polhovem Gradcu so prav vse planinske poti opremljene s pravcatim razkošjem kažipotov in drugih oznak! Že res, da Horjul nima tako aktivnega planinskega društva, turističnega pa tu, kolikor vem, sploh ni, toda mislim, da bi se lahko našla skupina ljudi, ki bi ustrezno označila planinske poti proti Koreni.

BRANKO VRHOVEC

Ob dnevu človekovih pravic

Ob dnevu človekovih pravic so na osnovni šoli v Horjulu pripravili razstavo s protivojno tematiko, ki so jo združili z razstavo vsebin plakatov Amnesty international in podpisovanjem pozivov vladam vsega sveta, naj prenehajo s kršitvami. S tem so učitelji hoteli prenesti na mladi rod upanje na boljše kvaliteto življenja, na boljši svet in na vzgojo človečnosti.

Učenci na razredni stopnji so barvali metulje in jih opremili s svojimi željami in mislimi o prekinitvi brutalne vojne, ki divja na Hrvaškem.

FRANC BRUS

Iz Vnanjih Goric

Na tečajih klekjanja, ročnih spretnosti in kuhanja narašča zanimanje za ljudsko petje, zato smo kupili 50 pesmaric...

Tudi blago in sukanec za šivlje ter aparature za vžiganje ornamentov v les čakajo bodoče mojstre in umetnike.

Skavti so v januarju podrobno preiskali vodne vire naše občine in ugotovitev prenesli na papir. V februarju pa je v programu ogled okolja in divjih odlagališč.

Led prebil in luč vasi pa je zagledal tudi »fržolarjev bilten« in že prva številka nam je ob pomoči skoraj vseh

Vnančanov prinesla nov zvon, srečnim izžrebancem igre pa lepe knjižne nagrade. Prvi del četrtega vsaškega praznika je prepuščen družinam in priporočamo vam, da vsi razmislite in samostojno ukrepamo v korist varčevanja in varovanja energije, vode, zraka in okolja na vseh področjih, kajti le na ta način bomo izboljšali odnos do pogojev preživetja nas in potomcev.

Vrhunec pa pričakujemo v marcu in sicer od 8. 3. do 15. 3. na duhovnem področju – farni misijon od 16. 3. do 21. 3. ekološki teden.

Predvidoma 22. 3. (ob ugodnem vremenu) pa si bomo svoje delo lahko ogledali iz zraka.

Na svojevrsten način bomo spoznali tudi družinsko kmetijo. Virus oživljanja se širi, saj vam z veseljem sporočamo, da srečanje vseh predstavnikov organizacij in skupnosti napovedujejo tudi na Brezovici. Vse lanskoletne prireditve smo seveda posneli na video kasete in fotografije in jih bo mogoče kmalu kupiti. Kje in kako, pa vam bomo še sporočili.

Z največjim veseljem pa tudi sporočamo, da nas je pripraviljenih stopti skupaj vedno več, k tej odločitvi pa vabimo tudi vse ostale. Pridite, spoznajmo se, podirimo medsebojne pregrade in se veselimo trenutka večnosti, ki nam je odmerjen!

DRAGO STANOVNIK

ALI STE VEDELI?

Podsmreka

Pa ne tista pri Velikih Laščah, ampak ona na severnem robu Barja, v sosesstvu Kozarji in Vrhovci. Če je dolenska vasica znana po pripovedniku Stritarju, se gorenjska lahko pohvali s slikarjem Erbežnikom.

To Podsmreko so dobro poznali tudi romarji iz Črne vasi in Lip, namenjeni na Dobrovo, znano božjo pot. Praznje oblečeni, s čolnom čez Ljubljano, so šli po bližnji do cilja, za dober namen pa še po kolenih okrog oltarja, nazaj grede pa na veselico, brez katere ni bilo proščenja. In prvo naročilo uperanih spokornikov: en štefan gor, pa farške kozarce zraven, plača pa tisti, ki pride za nami!

—cz—

Kmet v očeh umetnika

Po kiparju Antonu Augustinčiču, se je le malo umetnikov ukvarjalo z likom kmeta. Kmeta je težko postaviti v vzvišeno heroično pozo, v kakršnih so umetniki upodabljali revolucionarje v času političnega aktivizma, še težje si ga predstavljamo v elegantni in estetski drži športnika ali razumnika, večina kmetov je zgaranih, grčavih in žuljavih, kar salonske umetnike ravno ne vleče.

Janez Cankar st. s Planine nad Horjulom pa je vzel v roke kos lipovine in izklesal pravega kmeta v njegovi najelementarnejši obliki. Vzorov mu ni manjkalo, saj je tudi sam kmet. Kot pravi, njegova mojstrovina ne bo romala na nobeno razstavo, pač pa bo še naprej krasila le vhod v njegovo domačo garažo.

B. VRHOVEC

BILI SO MED NAMI

Janko Moser

Borci in prijatelji smo se novembra 1991 na ljubljanskih Žalah poslovili od Janka Moserja, rojenega leta 1921 v Ljubljani, kjer je preživel najlepša leta in si pridobil izobrazbo za finančnega inšpektorja.

Jeseni leta 1941 je postal aktiven član OF. Maja 1942 ga je italijanski okupator aretiriral in odpeljal v Goners in Treviso. Julija 1943 se je vrnil iz internacije, toda le za mesec dni. Prvega septembra istega leta je bil spet aretiriran, tokrat od nemškega okupatorja, in odpeljan v notranjost Avstrije, kjer je ostal do osvoboditve maja 1945.

Po osvoboditvi je deloval v družbenih organizacijah, v Zvezi rezervnih vojaških Vi-starešin in organizacij Zveze borcev KS

Malči Belič. V njej je bil dolgoletni član upravnega odbora in blagajnik do smrti. Bil je iskren tovariš, voljan prevzeti vsako delo ob vsakem času za potrebe organizacij.

Za požrtvovalno in nesebično delo je bil odlikovan z medaljo za vojne zasluge, z redom za vojaške zasluge s srebrnimi meči, z medaljo Zveze rezervnih vojaških starešin Slovenije, z brnasto značko OF KS Malči Belič in s srebrno značko OF občine Ljubljana Vi-starešin in organizacij Zveze borcev KS

Z. G.

ZAHVALA

Ob smrti našega dragega

Jožeta Mrzlikarja

se iskreno zahvalujemo vsem sorodnikom, prijateljem in drugim sovaščanom, ki so se poslovili od njega in ga tako množično pospremili na njegovi zadnji poti.

Njegovi

Holandska pomoč beguncem

Vojna na Hrvaškem ni »šla mimo« nikogar v naši republici, pa tudi drugod po svetu ne. Tako sta se med šolskimi počitnicami k nam pripeljala tudi zakonca Williams iz Nizozemske, prijatelj Slovenije in predvsem prijatelj trpečih ljudi. S seboj sta pripeljala polno veliko avtomobilsko prikolico oblačil, odev in še česa.

V našo občino sta prišla, ker so bili prijateljski stiki z Maticem Žgajnarjem, pevcem v Partizanskem pevskem zboru, navezani že pred nekaj leti. Gospoda Williams prav tako poje v zboru Internos

iz Schin ap Geula v pokrajini Limburg.

Zakonca, ki sta ostala brez otrok, je ganilo dogajanje pri nas in na lastno roko sta se odločila in med prijatelji in znanci v zboru in doma zbrala pomoč. Sama pa sta prišla zato, da bi pomoč prišla v prave roke. Pri našem Centru za socialno delo iz Zveze prijateljev mladine so se odločili, da bodo stvari razdelili med begunce, ki so našli zatočišče pri družinah v naši občini. Razlog za to je pravzaprav preprost. Begunci v zbirnih centrih so bili namreč deležni izdatne pomoči z vseh ravni, ljudje pri naših družinah pa ne.

Pomembna je zavest, da so na svetu dobri ljudje, ki storijo tako rekoč vse, da bi pomagali soljudem. Zakonca Williams sta med njimi.

Edina cesta v Rožni dolini, ki še nima asfalta, je Kikleva. Kanalizacija in vodovod na tej cesti sta zdaj urejeni, problem je le cestišče. Vendar pa Kikleva, pravijo na sedežu KS, ni samo njihov problem. Nekaj cest, kot denimo Cesta XV, še vedno nima urejenih pločnikov, del Ceste v Rožno dolino pa še čaka na razvestiljavo.

»Če bi bilo to troje urejeno, bi bil naš program v celoti realiziran,« pravi Zvonimir Jerman. »Kanalizacija se je gradila vzporedno s cestami. Tudi vodovod je zdaj urejen, vsak vodovod smo odkopali in pretresli.«

Po sporazumu iz leta 1986, naj bi Rožnodolci s svojim samoprispevkom prispevali za sanacijo svoje komunale od 15 do 20 odstotkov sredstev, presežek pa naj bi nakazali tedanji Komunalni skupnosti. Sčasoma se je njihova dejanska udeležba povzpela kar na 38 odstotkov, tako da je bilo vprašanje presežka odveč

Boljša preskrba

Tudi plinifikacijo so v Rožni dolini, kot pravi predsednik sveta KS, uvajali segmentno. Zahodni del Rožne doline je zdaj v tem oziru pokrit, kar precej gospodinjstev ima plin tudi v srednjem delu, v vzhodnem delu Rožne doline pa plinifikacijo obnavljajo (na območju KS je skupno kakih 1400 gospodinjstev). Problem so morda, kot pravijo, le elektroinstalacije in PTT, toda tudi tu za zdaj še ni tako kritično.

Pogrešajo pa v Rožni dolini kvalitetno mesnico (»ta, ki jo imamo zdaj, je slaba«), medtem ko so se trgovine vseh vrst v zadnjem času namnožile kot gobe po dežju (še pred nekaj leti so imeli še eno samo samopostrežno trgovino). Pa vendar v kraju razmi-

šljajo o lastnem trgovskem poslovnem centru. Ta naj bi bil v kraju med cestami IX, XI in VI. Samopostrežno trgovino naj bi primerno razširili, tu bi bili razni poslovni prostori, kulturna dvorana in najbrž še kaj. Idejni projekt za center je že izdelan, zdaj so na potezi investitorji. Od investitorjev pa je odvisno tudi, kaj bo z načrtovanim rekreacijskim centrom pri Glinščici, ki ga imajo prav tako zarisane v zazidalnem načrtu in z »delčkom« za obrtno dejavnost na Cesti IX (nasproti gostilne Pika).

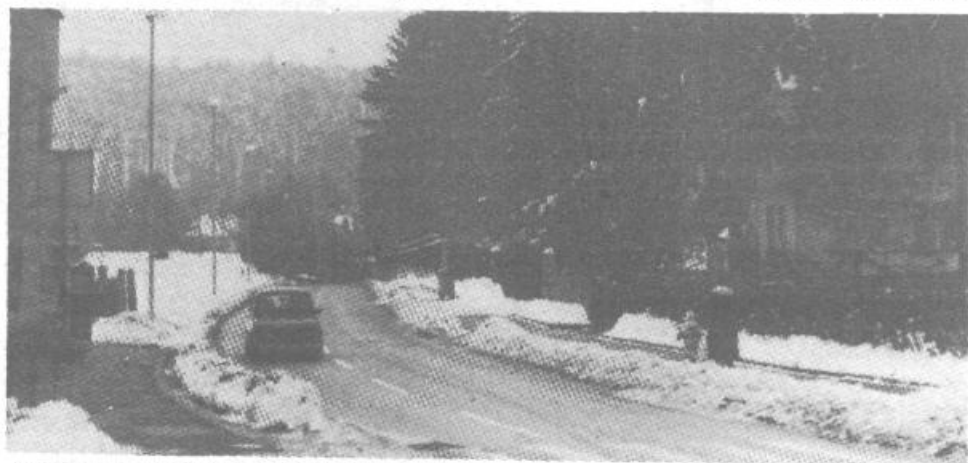
Premalo otrok za novo šolo

Otroci iz Rožne doline zdaj obiskujejo kar dve osnovni šoli – OŠ Marjan Novak-Jovo na Viču in OŠ Majde Vrhovnik. Otroci se zavoljo tega med sabo bolj slabo poznajo, in nič čudnega ni, da so se jih prijeli razni vzdevki: eni so »močvirniki«, drugi pa

»mestni otroci«. Rožnodolci se že dolgo ogrevajo za lastno šolo, kjer naj bi bilo prostora za kakih 280 učencev (ta je zarisana tudi na zazidalnem načrtu, po katerem naj bi jo gradili na Habjanovem barju), a je žal zletela prav iz vseh programov. Razlog: zanj ne bi bilo dovolj otrok.

Več sreče ima tamkajšnje turistično-olepševalno društvo. Le-to si že dolga desetletja prizadeva za izboljšanje videza svojega kraja, za kar je leta 1989 tudi prejel občinsko priznanje »blagajno«. Društvo čigar prvi člani so bili zvečina preprosti delavci Tobačne tovarne in železnice, premore lastno komisijo za ocenjevanje bivalnega prostora, v njegovem sestavu pa je tudi več komisij za komunalno neestetiko, ki ocenjujejo, bolje graja, neurejenost kraja.

BRANKO VRHOVEC

Rožnodolska panorama: ceste so vse bolj urejene